

[Gunhild Due.]

en vildledende fremstilling osv. ikke må skade nogens næringsvirksomhed.“

Det er altså af hensyn til de forretningsdrivende indbyrdes og ikke af hensyn til forbrugerne, man mener, at den formulering er uheldig, og jeg er ganske enig.

Selv gav jeg allerede sidste gang udtryk for tvivl med hensyn til, om disse bestemmelser om vildledende reklame ville være til tilstrækkelig nytte. Det kommer jo nemlig an på, hvordan de bliver fortolket, og når man i betænkningen fra kommissionen kan læse, at flertallet f. eks. ikke finder det skandaløse „sneboldsystem“, som jeg underholdt tinget med sidste gang, dette system, der i sin rørende enkelhed går ud på at narre nogen til at betale andres varer, vildledende, så ved jeg ærlig talt ikke, hvad der skal til, for at en reklame anses for at være vildledende. Jeg ved, at man i Sverige har den opfattelse, at f. eks. tilgift betragtes som vildledende, fordi det afleder opmærksomheden fra hovedvaren, og hvis jeg kunne være sikker på, at man ville fortolke det ligesådan herhjemme, så ville jeg måske nok ikke være så bekymret, men det har jeg ikke nogen som helst sikkerhed for.

Angående reklamebortlodningen, reklamelotterierne, som man har været lidt inde på, er der jo et hul i forbudsbestemmelsen, som gør, at vi måske alligevel ikke kommer af med dem, selv om vi vedtager lovforslaget, som det er, nemlig det hul, at hvis man ikke køber en vare, men bare får en lodseddel forærende, når man går ind i en butik, og så forlader butikken igen uden at købe noget, så har man efter forslaget faktisk lov til det. Det har vi set eksempler på op til jul visse steder, det har vi bl. a. haft i Kolding. Så jeg er egentlig tilbøjelig til at ville prøve, om udvalget måske alligevel kunne snakke lidt mere med justitsministeren, om man kunne undersøge, om man ikke kunne gøre det samme her som i Sverige. Det er måske lettest med et forbud, som justitsministeren har sagt, men personlig er jeg egentlig revnende ligeglad med, hvordan man får disse lotterier afskaffet. Bare man får dem væk, kan jeg strække mig langt med hensyn til selv metoden.

Jeg var under den forrige behandling inde på alle de forskellige former for reklame, der nu bliver tilladt, givet grønt lys for,

efter kommissionens betænkning. Jeg er enig i, at den værste af dem må være tilgiftssystemet, fordi det vil komme til at fungere som lokkemiddel netop over for de mennesker, der har mest brug for at passe på deres penge og købe fornuftigt ind. Det vil aflede opmærksomheden fra hovedvaren, man vil blive fristet af en eller anden plasticdums, som man får at vide, at man får gratis, så lægger man ikke så meget mærke til, at selve varen er dårlig, eller at man giver for meget for den. Jeg synes jo nok, at vi må bestræbe os for at fremme en reklameform, der giver konkurrence på priser og på kvalitet og ikke på spor andet.

Jeg er for så vidt ked af, at jeg ikke har den samme tyrkertro på oplysning, som visse andre har. Ikke sådan at jeg mener, at vi skal slække på forbrugeroplysningen, tværtimod mener jeg stadig væk, at den skal forøges, og at man må bevilge flere penge til den. Jeg mener bare, at der allerede i dag er nok at tage fat på oplysningsmæssigt. Der er alle de nye varer, hvordan de skal behandles osv. osv. Vi behøver ikke at indføre nye reklamesystemer for at få noget at fortælle folk om.

Og så vil jeg da også gerne sige, at selv om den helt utænkelige situation skulle opstå, at tinget bevilgede Forbrugerrådet lige så mange penge, som der bruges til reklame — jeg kan jo godt se, at det er en utænkelig situation — så ville de to parter ikke engang være lige, fordi man ville forlange, at Forbrugerrådet skulle bruge saglige midler, det skulle komme med saglige oplysninger om varerne, medens reklamefolkene ensidigt kan fremhæve de gode ting ved deres vare og fortie de mindre gode ting.

Når jeg ikke har den helt store tyrkertro, skyldes det altså flere ting. Jeg mener, at det må være begrænset, hvor meget man kan forlange, at f. eks. udearbejdende kvinder kan nå med hensyn til at sætte sig ind i den oplysning, som vi nu må hælde ud over hovederne på dem; der er måske andre områder, det kunne være sjovere at bruge sin fritid til end lige netop at sætte sig ind i forbrugeroplysning.

Jeg står her med et lille hæfte om kvalitetsmærkning og ankenævn, og det er udmærket, at der er udsendt et sådant hæfte, det er meget nødvendigt. Hele hæftet